

ת"פ 15172/10/13 - מדינת ישראל נגד הרצל טבריה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15172-10-13 מדינת ישראל נ' טבריה

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מדינת ישראל
נגד
הרצל טבריה

החלטה

כתב האישום מייחס לנאשם החזקה ומכירה של עשרות פרטי לבוש בדוכן שהפעיל, תוך הפרת סימני מסחר של 4 חברות שונות, כשהמעשים התפרשו לפי הנתען על פני תקופה לא ידועה שסיומה ביום 18.10.12.

במסגרת טענות מקדמיות, עותר ב"כ הנאשם שבית המשפט יפעיל את סמכותו ויורה למאשימה להחיל את הוראות התיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, בדבר סגירת תיק בהסדר מותנה, על עניינו של הנאשם (להלן: "התיקון לחוק" ו"סגירת תיק בהסדר מותנה"). לטענת ב"כ הנאשם, עניינו של הנאשם מתאים בכל הקריטריונים לסגירת התיק בהסדר מותנה, ואם המאשימה לאחר ששקלה את העניין סבורה שלא אלה פני הדברים, על בית המשפט להורות לה לעשות כן. את סמכות בית המשפט להתערב בהחלטה המנהלית של המאשימה בדבר הגשת כתב האישום מוצא ב"כ הנאשם בסמכות הכללית של בית המשפט לביקורת שיפוטית על החלטות מנהליות ובדוקטרינת הביקורת המנהלית. ב"כ הנאשם טוען כי אי החלת התיקון לחוק על עניינו של הנאשם יפלה בינו לבין נאשמים אחרים פוטנציאלים, ולפיכך יש בו כדי לבסס טענת הגנה מן הצדק. עוד נטען כי בהיות הנורמה מקילה עם הנאשם מחויבת המאשימה להחילה על עניינו, ואינה רשאית לשקול אלא את השיקולים שמנה היועמ"ש בהנחיה שהוציא.

המאשימה מצידה מבהירה כי שקלה את נסיבות העניין ולא מצאה אותן בכללותן כמתאימות לסגירת התיק בהסדר, ולפיכך הגישה כתב אישום. המאשימה עומדת על מרחב שיקול דעתה בהגשת כתבי אישום ובסגירת תיקים, על חזקת התקינות של המעשה המנהלי, ועל היקף ההתערבות המצומצם והמאופק של בית המשפט בהחלטות מנהליות שעניינן הגשת כתב אישום. המאשימה מדגישה כי לא מתקיימות כל טענות של הגנה מן הצדק. המאשימה מדגישה כי אינה מחויבת להציע הסדר לסגירת תיק אלא היא רשאית להציעו, באותם מקרים שהם מתאימים גם מבחינת נסיבותיהם וגם מבחינת האינטרס הציבורי. המאשימה מציינת גם כי הנסיבות אותן מונה הסנגור כדי לבסס את טענתו כי עניינו של הנאשם תואם להסדר, הן נסיבות עובדתיות בחלקן, שבית המשפט אינו יכול להתבסס עליהן מבלי שהוכחו.

בחנתי את הטענה ואת התגובה על רקע התיקון לחוק והוראות הדין, ושוכנעתי כי דין הטענה להדחות.

רבות מן הטענות העקרוניות שנטענות על ידי ב"כ הנאשם, נטענו על ידו בתיק אחר, בו עתר להורות למאשימה להחיל את התיקון לחוק על תיק תלוי ועומד. ההחלטה שניתנה שם רלבנטית בשינויים וההתאמות המחוייבים גם לעתירה הנוכחית. על מנת שלא להאריך שלא לצורך אני מפנה להחלטתי באותו עניין בכל הנוגע לתכלית התיקון לחוק, שיקול הדעת של המאשימה והיקף ההתערבות השיפוטית בהחלטות המאשימה בהקשר זה (ת.פ. 6692-10-12 **מדינת ישראל נ' סוויסה**).

בתמצית, אציין כי לא מצאתי שמתקיימות נסיבות המצדיקות התערבות שיפוטית בדרך של ביקורת מנהלית על ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם. שוכנעתי כי המאשימה בהתאם למצוות החוק שקלה את התאמת עניינו של הנאשם בכללותו לאפשרות לסגור את תיקו בהסדר מותנה, ומטעמים ענייניים הגיעה למסקנה שבנסיבות העניין אין מדובר בכלי מתאים. לא מצאתי כל חוסר סבירות, שיקולים זרים או מניעים בלתי ענייניים, ואף לא שרירות בהחלטתה, ולפיכך אינני רואה מקום להתערב בה.

זאת ועוד, עצם העובדה שמדובר בכלי שיש בו כדי להקל עם נאשם, אין בה כדי להביא למסקנה מתחייבת כי קיימת חובה להחיל כלי זה על כל נאשם נעדר עבר פלילי, ולמאשימה ניתנו הסמכויות ושיקול הדעת לשקול את התאמת התיק להסדר בהתאם לתנאים שנקבעו בתיקון לחוק ולקריטריונים המנחים בהנחית היועמ"ש.

לגוף העניין, לא נוכחתי כי נפל פגם בשיקול דעתה של המאשימה בהתבסס על הנתונים והנסיבות שציינה, ולבטח לא פגם המצדיק התערבות שיפוטית. מקובלת עליי גם הטענה כי חלק מהנסיבות שמציין הסניגור טעונות הוכחה.

ואחרון, אינני סבורה כי יש מקום להעלאת טענת הגנה מן הצדק של אפליה היפותטית ותיאורטית יחסית לנאשמים אחרים עלומים שבעניינם יוצע בעתיד הסדר לסגירת התיק.

אשר על כן הטענה המקדמית נדחית.

ב"כ הנאשם יהא ערוך להשיב לאישום בישיבה הקרובה.

המזכירות תשלח את ההחלטה בפקס.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.